

NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ STVOŘENÍ

Brutální vrah žen si přeje novou oběť –
policejní vyšetřovatelku Evu Dallasovou!

SMRTÍCÍ STVOŘENÍ

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost

J. D. Robb

SMRTÍCÍ STVOŘENÍ

Přeložila Magdalena Cindričová

J. D. Robb

SMRTÍCÍ STVOŘENÍ

Z anglického originálu *Creation in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc.,
v New Yorku roku 2007,
přeložila Magdalena Cindričová

Vydala Metafora, spol. s r. o.,
v Praze roku 2013
Redakce Květa Svárovská
Korektura Jana Veselá
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

Tisk a vazba CPI Moravia Books s. r. o.
Vydání první

METAFORA
U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

Copyright © 2007 by Nora Roberts
Translation © 2013 Magdalena Cindričová

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-854-9

*Och! Hodiny jdou vždy pozadu;
Je později, než myslíš.*

– Robert W. Service

*A hudba chrlí na smrtelníky
své skvostné pohrdání.*

– Ralph Waldo Emerson

PROLOG

Smrt považoval za poslání. Zabíjení pro něho nebyl pouhý úkon nebo prostředek k dosažení konce. Rozhodně nešlo o chvilkový rozmar nebo něco, čím by získal bohatství a slávu.

Smrt byla v podstatě vším.

O sobě si myslel, že dospěl teprve nedávno, a často litoval let, která uplynula, než našel smysl své existence. Promarnil tolik času, zmeškal tolik příležitostí. Ale nakonec přece jen dozrál a byl neskonale vděčný, že konečně nahlédl do svého nitra a poznal, jaký je. K čemu byl stvořen.

Mistrovsky ovládal umění smrti. Stal se správcem času. Tím, kdo přivádí k cíli.

Vyžadovalo to samozřejmě čas a experimentování. Čas jeho učitele vypršel dávno předtím, než on sám dosáhl úrovně mistra. A dokonce ani ve svých nejlepších letech si jeho učitel nedovedl všechno představit v plném rozsahu, v plné síle. Byl pyšný, že se tomu naučil, že své dovednosti nejen zdokonalil, ale že je ještě rozšířil perfektním zvládnutím technik.

Zjistil a zjistil to brzy, že jako partnerům v duetu dává přednost ženám. V impozantní opeře, kterou skládal a přepisoval, podávaly lepší výkon než muži.

Nepožadoval mnoho, ale jeho požadavky byly velmi specifické.

Neznásilňoval je. Experimentoval sice v tom směru,

ale přišel na to, že znásilňování je pro obě strany odpudivé.

Na znásilnění není nic kultivovaného.

Pochopil, že tak jako každé životní poslání, každé umění, které vyžaduje velkou zručnost a koncentraci, i to jeho potřebuje odpočinek – což pro něho bývala období nečinnosti.

V průběhu těchto období se bavil jako každý jiný na dovolené. Cestoval, poznával, ochutnával vybraná jídla. Mohl lyžovat nebo se věnovat potápění nebo jen sedět pod slunečníkem na krásné pláži a krátit si čas četbou a popíjením mai tai.

Plánoval, připravoval se, činil *opatření*.

Když se vrátil k práci, byl odpočínutý a nedočkavý.

Tak jako teď, napadlo ho, když si chystal nástroje. V posledním období volna dospěl k pochopení vlastního osudu. Vrátil se ke kořenům. A tam, kde poprvé začal provozovat svou činnost, znovu formoval a přetvářel spojení, než spadne opona.

Vytváří se tak tolik zajímavých rovin, přemítal, když zkoušel ostří starobylého vystřelovacího nože s rukojetí z rohoviny, který si koupil při cestách po Itálii. Natočil ocelový břit ke světlu a obdivoval jej. Zhruba rok 1953, odhadoval.

Pro jeho účel klasické.

Vždycky rád používal nástroje, i když volil spíš modernější kousky. Například laser – pro uplatnění složky tepla.

Musela tu působit celá škála prvků – ostrost, tupost, chlad, teplo – série složek v různých podobách, v různých cyklech. Prodloužit tyto cykly na absolutní míru schopností partnerky vyžadovalo velkou dovednost a trpělivost a koncentraci.

Teprve pak dokončil plán a věděl, že odvedl nejlepší práci.

Tahle byla skvělá volba. Mohl si k ní gratulovat. Vydr-

žela tři dny a čtyři noci – a přitom stále žila. Přinášelo mu to ohromné uspokojení.

Začal pomalu, nenuceně. Bylo nutné, naprosto nutné, stupňovat a stupňovat a *stupňovat* hru až k závěrečnému crescendo.

Věděl – jako mistr ve svém oboru takové věci znal –, že se k tomuto vrcholu blíží.

„Hudba, zapnout,“ přikázal, pak stál se zavřenýma očima a vychutnával úvodní tóny Pucciniho *Madame Butterfly*.

Chápal, proč se hlavní hrdinka rozhodla zemřít pro lásku. Nepřivedl ho snad na tuto cestu stejný cit?

Na bílý oblek šitý na míru si navlékl ochranný plášť.

Otočil se. Zadíval se na ni.

Taková krasavice, pomyslel si. Vzpomínal, jako to dělával vždycky, na její předchůdkyni. Na její matku, pomyslel si.

Na pramáti všech ostatních.

Každý kousek nádherné bílé pleti pokrývaly spáleniny a podlitiny, tenké řezy a drobné, pečlivé vpichy. Svědčily o jeho zdrženlivosti, trpělivosti, důkladnosti.

Tvář měla nedotčenou – prozatím. Tvář si vždycky nechával nakonec. Upírala na něho oči – vytřeštěné, ale ano, poněkud otupělé. Měla za sebou téměř všechno, co byla schopna přežít.

Ano, načasoval to dobře. Výborně, protože dobře plánoval, dobře se připravil.

Už předtím si zajistil pokračování.

Pohlédl téměř nepřítomně na další ženu na druhé straně pokoje, poklidně spící pod vlivem drogy, kterou jí podal. Možná zítra, řekl si, by mohli začít.

Ale teď...

Přistoupil ke své partnerce.

Nikdy nedával svým partnerkám roubík, byl přesvědčen, že by měly bez zábran křičet, úpěnlivě prosit, plakat, nebo ho třeba proklínat. Vyjádřit jakýkoli cit.

„Prosím,“ zašeptala. Nic víc než „prosím“.

„Dobré ráno! Doufám, že sis jaksepatří odpočinula. Čeká nás hodně práce.“ Usmál se a přiložil jí nůž mezi první a druhé žebro. „Takže začneme, co ty na to?“

Její řev zněl jako hudba.

KAPITOLA 1

Občas Evu napadlo, že život opravdu stojí za to. Teď se tu povalovala v dvoumístném spacím křesle a sledovala video. Měla před sebou opravdu akční podívanou – ráda pozorovala, jak všechno lítá do vzduchu – a „zápletka“ byla taková, že u toho nemusela přemýšlet.

Mohla se jenom dívat.

Měla popcorn plovoucí v másle a v soli, tlustého koura nataženého přes nohy, takže je zahříval a vyvolával příjemné pocity. Následující den měla volno, což znamenalo, že bude moct spát, dokud se neprobudí, potom polehávat, až bude celá otlačená.

Nejlepší ze všeho bylo to, že měla Roarka, který si lebedil v křesle vedle ní. A protože si její manžel po hrsti popcornu stěžoval, že je odporný, měla celou mísu pro sebe.

Nic lepšího si už nemohla přát.

Na druhé straně, možná by mohla – protože si plánovala, že svého manžela vymačká jako citron, až film skončí. Ve vlastní verzi dvojprogramu.

„Bombovní,“ podotkla po srážce turistické tramvaje s reklamním balonem ve vzduchu. „Vážně bombovní.“

„Myslel jsem, že se ti taková zápletka bude líbit.“

„Tady *není* žádná zápletka.“ Nabrala další hrst popcornu. „To se mi na tom líbí. Jsou to jenom dialogy mezi jednotlivými výbuchy.“

„Byla tam jedna nahotina se vším všudy.“

„Jo, ale to bylo pro tebe a tobě podobné.“ Šlehla po něm pohledem, zatímco chodci na obrazovce s jekotem utíkali před padajícími troskami.

Byl prostě nádherný – ve srovnání s kýmkoli. S tváří tesanou talentovanými bohy, kteří měli skutečně dobrý den. Se silnými kostmi tvořícími vynikající podklad irské světlé pleti, s ústy, která jí připomínala básníky, pokud je nepoužíval na jejím těle, protože v tom případě nemohla myslet vůbec. S divokýma keltskýma očima, které přesně věděly, kdo je.

Když se na to všechno nahodí černé hedvábné vlasy, přidá se dlouhé, štíhlé tělo, smyslný irský přízvuk, vsadí se mozek, temperament, bystrost, máte parádní kus chlapa.

A celý patří jí.

Chystala se opravdu hezky využít to, co je na následujících asi tak šestatřicet hodin její.

Na obrazovce se rozpoutala pouliční bitva v hromadách trosek, při níž létaly střely a práskaly výbušniny. Hrdina – vyznačující se tím, že skoro každému dal pořádnou nakládačku – se tím chaosem proháněl v sedle proudového skútru.

Zjevně zaujatý Roarke hrábl do popcornu. Okamžitě zase ruku vytáhl a zamračil se na vlastní prsty. „Proč prostě nenasypeš sůl do rozpuštěného másla a nejíš to tak?“

„Kukuřice je pro to dobrý základ. No tak, co děláš? Ušpinil sis svoje krásné ručičky?“

Roarke si otřel prsty o její tvář a usmál se. „Už je mám čisté.“

„Hej!“ Zasmála se a odsunula mísu stranou. Věděla, že bude v bezpečí, protože dokonce ani kocour Galahad nežere popcorn tak, jak ho připravuje ona. Prstem ostře dloubla Roarka do žeber, až se převrátil a ona na něho.

Možná právě spustili nenápadnou upoutávku na další dnešní program.

„Za to mi zaplatíš, kamaráde.“

„Kolik?“

„Bude na to plán splátek. Řekla bych, že začneme s...“ Spustila k němu ústa a kousla ho do nádherného spodního rtu. Ucítla, jak jí po těle přejíždí jeho ruka. Zvedla hlavu a přimhouřenýma očima na něho pohlédla. „Saháš mi na zadek, nebo si otíráš z prstů zbytek másla a soli?“

„Dvě čísla, jeden zadek. Po první splátce.“

„Úrok bude – ha, ha – pořádně vysoký.“ Zamířila znovu k ústům a chystala se proniknout dovnitř.

Vtom se ozval její komunikátor.

„Zatraceně.“ Zvedla se. „Do háje. Nemám pohotovost.“

„Proč ho máš v kapse?“

„Ze zvyku. Hloupého. Kruci,“ soptila, přitom vytahovala komunikátor, aby se podívala na displej. „To je Whitney.“ S povzdechem si rukou pročísla vlasy. „Musím to vzít.“

„Video, pauza,“ přikázal Roarke, potom jí setřel máslo z tváře. „Světla na sedmdesát procent.“

„Díky.“ Eva tukla na přístroj. „Dallasová.“

„Poručíku, hlase se v East River Parku, u Druhé a Avenue D jako hlavní vyšetřovatel.“

„Veliteli...“

„Vím, že jste neměla ani službu, ani pohotovost,“ přerušil ji. „Teď už máte.“

Hlavou jí blesklo slovíčko *proč*, ale při svých zkušenostech moc dobře věděla, že není namístě je vyslovit. „Ano, pane. Při cestě se spojím s detektivem Peabodyovou.“

„Uvidíme se v centrále.“

Ukončil hovor.

„Divné,“ poznamenal Roarke. Předtím už vypnul video. „Že tě velitel kontaktoval osobně a že ti zrušil volno.“

„Něco asi hoří,“ odpověděla Eva a zastrčila komunikátor zpátky do kapsy. „Nedělám na ničem žhavém. Neexistuje nic, co by ho mohlo vést k tomu, aby mě tam tahal přímo, když nejsem na rozpisu. Promiň.“ Ohlédla se. „Máme po videu.“

„To nám neuteče. Ale protože teď mám volný večer, myslím, že půjdu s tebou. Umím se držet stranou,“ dodal, než mohla začít protestovat.

Uměl, to musela uznat. A protože věděla, že změnil svůj program, možná odsunul na později získání nějaké zemičky nebo planetoidu, připadalo jí to docela rozumné.

„Tak jdeme.“

Věděl, jak se neplést do cesty, když se mu to hodilo. A také uměl pozorovat. Když dorazili do parku, Roarke uviděl hromadu policejních vozů a menší armádu policistů i techniků zkoumajících místo činu.

Byli tu i zástupci médií, kteří měli pro tyhle věci nos, ale v přístupu jim energicky bránila část policistů. Byly tu už postaveny zátarasy a on, stejně jako reportéři a běžní čumilové, bude muset všechno sledovat zpozvzdálí.

„Až se začneš nudit,“ popíchla ho Eva, „seber se a zmiz. Já domů trefím.“

„Mě jen tak něco neznudí.“

Teď pozoroval ji, prohlížel si ji. Svou policajtku. Vítr jí šlehal do dlouhého černého pláště, který potřebovala, protože dnešní první březen byl stejně drsný jako celá předchozí část roku 2060. Na opasek si připnula odznak, i když si myslel, že by ji snad nikdo nemohl považovat za někoho jiného než za policistku, navíc tu, která zde velí.

Vysoká a dlouhonohá Eva zamířila ráznými kroky k zátarasům. Vlasy, krátké a hnědé, jí mírně poletovaly ve větru – ve větru, který sem přinášel vůni řeky.

Pozoroval její tvář, to, jak očima barvy whisky vše

zkoumala, jak její ústa – jež byla při kontaktu s jeho rty tak hebká a teplá – ztvrdla. Přes obličej jí přeletěla světla a ozářila každý jeho detail.

Na velmi krátký okamžik se po něm ohlédla. Pak pokračovala v cestě, procházela mezi zátarasy, aby dělala to, napadlo ho, k čemu byla předurčena.

Proplétala se mezi policisty a techniky. Někteří ji poznávali; jiní prostě poznali jen to, co vnímal Roarke. Autoritu. Jakmile k ní přistoupil jeden z policistů, zastavila se a odhrnula kabát, aby bylo vidět její odznak.

„Madam. Dostal jsem příkaz, abych vás vyhlížel, abych vás provázel. Já a můj partner jsme byli na místě činu jako první.“

„Výborně.“ Rychle ho přejela pohledem. Jeden z těch mladších, vzorně upravený jako člen vojenské kapely. Tváře měl zčervenálé chladem. Podle hlasu rodilý Newyorčan, nejspíš odněkud z Brooklynu. „Co tu máme?“

„Madam. Mám příkaz nechat vás, ať se podíváte sama.“

„Opravdu?“ Zadávala se na odznak na jeho zateplené uniformě. „Tak dobře, Newkirku. Mrknu se sama.“

Měřila si vyznačenou oblast, prohlížela řadu stromů a keřů. Zdálo se, že místo je dobře zajištěné, pevně uzavřené. Nejen ze strany pevniny, všimla si, když pohlédla na řeku. Venku byla i říční policie, která zatarasila břeh.

Ucítila, jak jí po páteři stoupá vzhůru chlad provázející dychtivé očekávání. Ať je to cokoli, jde o velkou věc.

Světla, která rozmístili technici, zalévala bílým svitem prostor v přítmí. Z nich se vynořil Morris a kráčel k ní. Je to něco velkého, pomyslela si znovu, protože přivolali hlavního patologa. A postřehla, že jeho tvář je sevřená obavami.

„Dallasová. Říkali, že budeš na místě.“

„Mně neřekli, že tu budeš ty.“

„Byl jsem blízko, venku s kamarády. V jednom bluesovém klubu na Bleecker.“

Proto má ty vysoké boty, uvědomila si. Obuv s černým

a stříbrným vzorem, který se zřejmě kdysi objevoval na kůži nějakých plazů, by si normálně člověk nevzal na cestu k místu činu. Ani elegantní Morris ne.

Do jeho dlouhého černého kabátu zadul vítr a ukázala se třesňově červená podšívka. Pod kabátem měl černé kalhoty, černý rolák, na jeho vkus mimořádně neformální oděv. Dlouhé tmavé vlasy si vzadu stáhl do culíku, nahore svázal a ozdobil stříbrnými pásky.

„Velitel tě zavolal,“ konstatovala Eva.

„Zavolal. Těla jsem se ještě ani nedotkl – jenom jsem je viděl. Čekal jsem na tebe.“

Nezeptala se proč. Věděla, že si má vytvořit vlastní názor neovlivněný informacemi zvenčí. „Pojďte s námi, Newkirku,“ poručila a vykročila ke světům.

Mohla to být plocha ledu nebo sněhu. Z dálky to alespoň tak vypadalo. A tělo uložené na ní mohlo působit jako rafinovaný model pro nějaký provokativní záběr.

Ale Eva věděla, co to je, poznala to i na tu vzdálenost, a chlad, stoupající jí po páteři, se do ní zakousl.

Její oči se setkaly s Morrisovými. Ani jeden z nich však nepromluvil.

Nebyl to led ani sněh. Nebyla to modelka ani umělecké dílo.

Eva vytáhla z kufříku ochranný sprej a odložila jej na zem.

„Nesundala sis rukavice,“ upozornil ji Morris. „Ten materiál ti je zničí.“

„To je fakt.“ S pohledem upřeným na tělo si stáhla rukavice a strčila je do kapsy. Zaizolovala si ruce. Zavěsila si na kabát záznamník. „Zahájení záznamu.“ Jeden budou mít technici, další Morris. Ona bude mít svůj vlastní.

„Oběť je žena bílé pleti. Zjistili jste totožnost?“ zeptala se Morrise.

„Ne.“

„Zatím neidentifikovaná. Pěťadvacet až třicet let, hnědé vlasy, modré oči. Na levém boku vytetovaný malý mod-

rožlutý motýlek. Tělo je nahé, uložené na bílém prostěradle, paže roztažené, dlaněmi vzhůru. Na prostředníčku levé ruky stříbrný prsten. Různá viditelná zranění svědčí o mučení. Řezné rány, podlitiny, vpichy, popáleniny. Hluboké příčné řezné rány na obou zápěstích, pravděpodobně příčina smrti.“ Pohlédla na Morrisse.

„Ano. Pravděpodobně.“

„V trupu je vyřezán nápis osmdesát pět hodin, dvanáct minut, třicet osm vteřin.“

Eva velmi dlouze vydechla. „Je tu zase.“

„Ano,“ přisvědčil Morris. „Je.“

„Zjistíme totožnost, dobu úmrtí.“ Rozhlédla se. „Mohl ji sem přinést přes park nebo přivézt po vodě. Půda je tvrdá jako kámen a je to veřejný park. Možná najdeme nějaké stopy, ale ty nám moc nepomůžou.“

Znovu sáhla do kufříku a zarazila se, protože se přihnala Peabodyová. „Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Jela jsem přes město a v podzemce byla hrozná zácpa. Hej, Morrisi!“ Peabodyová, červenou čepici staženou přes tmavé vlasy, si otřela nos a zadívala se na tělo. „Proboha. Někdo ji umučil.“

Peabodyová v robustních zimních botách ustoupila na stranu, aby lépe viděla. „Ten nápis. Něco to připomíná. Připadá mi to povědomý.“ Zatukala si na spánek. „Něco mi to říká.“

„Zjisti její totožnost,“ vyzvala ji Eva, pak se obrátila k Newkirkovi. „Co víte?“

Stál v pozoru, ale ztuhl ještě víc a postavil se ještě vzpřímeněji. „Byl jsem se svým partnerem na obchůzce a zpozorovali jsme něco, co vypadalo jako loupež. Běželi jsme za jedním mužem do parku. Podezřelý mířil východním směrem. Nedokázali jsme ho dohonit, měl moc velký náskok. S partnerem jsme se potom rozdělili a chtěli jsme podezřelému odříznout cestu. V tom okamžiku jsem spatřil oběť. Zavola jsem partnera a informovali jsme velitele Whitneyho.“

„Informovat velitele není běžný postup, důstojníku Newkirku.“

„Ne, madam. Za těchto okolností mi ovšem připadalo, že informovat ho je nejen oprávněné, ale i nutné.“

„Proč?“

„Madam, poznal jsem, o co se jedná. Poručíku, pracoval na tom můj otec. Před devíti lety patřil k operační skupině, která byla vytvořena, aby vyšetřila sérii vražd s mučením.“ Newkirk sklouzl pohledem k tělu, potom ho opět zvedl k Evě. „Se stejným podpisem.“

„Váš otec je Gil Newkirk?“

„Ano, madam, poručíku.“ Při její otázce nepatrně uvolnil ramena. „Tehdy jsem ten případ sledoval, pokud jsem mohl. Během dalších let, zvláště poté, co jsem nastoupil k policii, jsme o tom s otcem diskutovali. Tak jako vy. Takže jsem poznal jeho podpis. Madam, připadalo mi, že v tomto případě je nedodržení běžného postupu a přímé uvědomění velitele správné.“

„Zřejmě máte pravdu. Dobrý postřeh, důstojníku. Zůstaňte tady.“

Otočila se k Peabodyové.

„Oběť byla identifikována jako Sarifina Yorková, stáří osmadvacet let. Adresa bydliště na Západní dvacáté první. Svobodná. Pracovala v Hvězdném svitu. To je nějaký retro klub v Chelsea.“

Eva si dřepala. „Nebyla zavražděna zde a nebyla zabalená v tomhle plátně, když ji sem přinesl. Líbí se mu čistá scéna. Doba úmrtí, Morrisi.“

„Dnes ráno v jedenáct.“

„Osmdesát pět hodin. Takže ji unesl někdy v pondělí nebo dříve, pokud nezačal hned s odměřováním času. V dosavadních případech začínal odpočítávat velmi krátce po únosu.“

„Začne měřit čas, když se dá do práce,“ potvrdil Morris.

„Á, do prdele. No jo, už si vzpomínám.“ Peabodyová

si sedla na paty. Tváře jí větrem zčervenaly a oči se při vzpomínce rozšířily. „Novináři mu říkali Ženich.“

„Kvůli prstenu,“ vysvětlila Eva. „Ta informace se dostala ven.“

„To bylo asi tak před deseti lety.“

„Před devíti,“ opravila ji Eva. „Před devíti lety, dvěma týdny a... třemi dny jsme našli první tělo.“

„Napodobuje ho,“ usoudila Peabodyová.

„Ne, je to přímo on. Nápis s časovým údajem – to jsme médiím nepustili. Další informace jsme důsledně utajili. Ale případ jsme nikdy neuzavřeli. Nikdy jsme ho nedostali. Čtyři ženy za patnáct dní. Všechny brunety, nejmladší dvacet osm, nejstarší třicet tři. Všechny byly mučeny po dobu dvaceti tří až padesáti dvou hodin.“

Eva se opět zadívala na vyřezaný nápis. „O dost se zlepšil.“

Morris přikývl a zkoumavě si prohlížel tělo. „Zdá se, že napřed způsoboval povrchová zranění – stejně jako předtím. Potvrdím to, až se dostanu domů.“

„Stopy po poutech na kotnících, zápěstích – těsně nad řezy.“ Eva zvedla jednu ruku, „Neležela rezignovaně a snažila se bránit, podle toho, jak to vypadá. U těch druhých použil drogy.“

„Ano, to zjistím.“

Eva si na všechno pamatovala, na každý detail, na všechno zoufalství a vztek, které s tím byly spojeny. „Musel ji omýt, očistit – vlasy i tělo – prvotřídními prostředky. Na cestu sem ji zabalil, nejspíš do plastového pytle. U žádné z nich jsme nenašli ani nejmenší vlákno. Sbal prsten, Peabodyová. Ty odvez ji, Morrisi.“

Napřímila se. „Důstojníku Newkirku. Budu co nejdříve potřebovat úplnou a detailní zprávu.“

„Ano, madam.“

„Kdo je váš velitel?“

„Grohman, madam. Jsem ze sedmnáctky.“

„Váš otec tam ještě je?“

„Ano, je, madam.“

„Fajn, Newkirku, dodejte mi tu zprávu. Peabodyová, proveř pohřešované osoby, zjisti, jestli bylo nahlášeno zmizení oběti. Potřebuju se spojit s velitelem.“

V době, kdy vyšla z parku, už vítr utichl. Alespoň něco dobrého. Zástup čumilů prořídł, ale honící psi z médií nedali pokoj. Věděla, že jediná možnost, jak situaci zvládnout, je postavit se jí čelem.

„Nebudu odpovídat na otázky.“ Musela to zakřičet, aby ji slyšeli, protože už na ni hlučně chrlili dotazy. „Vyřídám krátké prohlášení. A jestli na mě budete ječet, nedostanete ani to. Dnes večer o něco dříve,“ pokračovala v hluku a hlasech o něco tlumenějších, „nalezli důstojníci newyorské policie v East River Parku tělo ženy.“

„Byla identifikována?“

„Jak ji zabili?“

Eva reportéry, kteří se pokoušeli proniknout do prostoru, probodávala očima. „Pánové, spadli jste do města z měsíce, nebo jenom melete hubou, abyste slyšeli vlastní hlas? Jak ví každý, kdo má kus mozku, totožnost ženy nezveřejníme, dokud nezpravíme nejbližšího příbuzného. Příčinu smrti stanoví patolog. A každému, kdo by byl tak hloupý, že by se mě ptal, jestli máme nějaké stopy, zablokujeme dodávání jakýchkoli informací v této věci. Jasně? Teď mě nepřipravujte o čas.“

Rázným krokem se vzdalovala a byla v polovině cesty ke svému vozu, když si všimla, že o kapotu se opírá Roarke. Úplně na něho zapomněla.

„Proč nejsi doma?“

„Cože? Abych si nechal ujít zábavu? Ahoj Peabodyová.“

„Ahoj.“ Podařilo se jí vyloudit úsměv, přestože tváře měla jako dva kusy ledu. „Ty jsi tu byl celou dobu?“

„Skoro. Na chvílku jsem si ale odskočil.“ Otevřel dveře auta a vytáhl dva termohrnky. „Abych vám něco přinesl.“

„To je kafe,“ pravila zbožně Peabodyová. „Horké kafe.“